I sag 216/78

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Finanzgericht Düsseldorf er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

NICOLAI BELJATZKY, Berlin,

og

HAUPTZOLLAMT AACHEN-SÜD,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning nr. 1259/72 af 16. juni 1972 (EFT 1972, II, s. 539) med henblik på anvendelsen af den ved denne forordning foreskrevne fordelagtige ordning på smørfedt, der er fremstillet af oplagret smør,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden J. Mertens de Wilmars, dommerne A. O'Keeffe og G. Bosco,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

1. Ud fra betragtningen om, at det ikke er muligt at afsætte de samlede smørbeholdninger, som medlemsstaternes interventionsorganer ligger inde med, under normale betingelser, og da en forlængelse af oplagringen bør undgås på grund af de dermed forbundne store omkostninger, har Kommissionen ved forordning nr. 1259/72 af 16. juni 1972

(EFT 1972 II, s. 539) om afsætning af smør til nedsatte priser til visse forarbejdningsvirkomsheder inden for Fællesskabet truffet foranstaltninger, der muliggør, at interventionsorganerne kan sælge smør til nedsatte priser til visse forarbejdningsvirksomheder inden for Fællesskabet.

For at sikre, at det således indførte system fungerer effektivt, bestemmer forordning nr. 1259/72:

— at alle købere skal sikres lige adgang, og at afsætningen af smør til nedsatte priser skal ske gennem interventionsorganerne ved »licitation«;

— en bydende kan kun deltage i licitationen, såfremt han skriftligt forpligter sig til at overholde visse betingelser, bl.a. vedrørende sammensætningen og fremstillingen af smørfedt, anvendelse af dette produkt, fristen inden for hvilken denne anvendelse skal finde sted, samt de forpligtelser, der skal overholdes ved senere videresalg af smørfedtet.

Artikel 6, stk. 1 indeholder bestemmelser om:

— mindsteindholdet af fedt i smørfedt, der er fremstillet i en godkendt virksomhed ved bearbejdning af oplagret smør, der er solgt af interventionsorganerne (det under litra a) nævnte produkt);

— de stoffer, der skal iblandes smørret under denne bearbejdning og i samme virksomhed (det under litra b) nævnte produkt);

— de produkter, som det ovennævnte smørfedt skal forarbejdes til. Denne forarbejdning er det »endelige« mål for det oplagrede smør, der først forarbejdes til smørfedt med iblanding af bestemte stoffer og endelig forarbejdes til bestemte produkter (de under litra c) nævnte produkter). Disse produkter henhører under position 19.08 i den fælles toldtarif (finere bagværk);

— fristen for denne sidste forarbejdning (120 dage fra dagen for licitationskøberens overtagelse af smørret);

— den bydendes pligt til at føre vareregnskaber, der skal opfylde visse kontrolkrav.

Endelig bestemmer artikel 6, stk. 1, *litra e)*, et den bydende skal forpligte sig til at drage omsorg for, at de samme forpligtelser, som er nævnt vedrørende vareregnskabet og anvendelsen af produktet, er indeholdt i købekontrakterne i hvert enkelt tilfælde af senere videresalg af dette produkt.

Når den bydendes bud på oplagret smør antages, bliver han »licitationskøber«: han »overtager« det smør, for hvilket hans bud er antaget og skal inden 120 dage foretage forarbejdningen i overensstemmelse med den foreskrevne anvendelse. For at sikre overholdelsen af betingelserne i artikel 6, stk. 1, bestemmer forordningen:

— dels (i artikel 12, stk. 1), at licitationskøber skal stille en »forarbejdningssikkerhed«. Ifølge artikel 18, stk. 2 »frigives« forarbejdningssikkerheden »kun for de mængder, med hensyn til hvilke køberen over for det kompetente organ fremlægger dokumentation for, at de i artikel 6 nævnte betingelser er opfyldt«. Såfremt forarbejdningen har fundet sted i en anden medlemsstat end den sælgende, kan denne dokumentation kun præsteres ved hjælp af det i artikel 17 nævnte kontroleksemplar;

— dels (i artikel 15), at »fra det tidspunkt, hvor smørret fraføres lageret, og indtil forarbejdningen til produkter henhørende under position 19.08 i den fælles toldtarif, undergives smørret en toldkontrol eller en administrativ kontrol, der frembyder tilsvarende sikkerhed«.

Forordningens artikel 20 foreskriver — under hensyn til, at der ved anvendelsen af de monetære udligningsbeløb på indførsler af smør eller smørfedt til en anden medlemsstat skal tages hensyn til disse produkters nedsatte værdi — at de monetære udligningsbeløb, der normalt anvendes (Rådets forordning nr. 974/71) på smør, smørfedt samt smørfedt med tilsætning af sukker, multipliceres med koefficienten 0,3.

2. Tvisten i hovedsagen vedrører anvendelsen af nedsatte monetære udligningsbeløb på visse partier smørfedt, som firmaet Nicolai Beljatzky i 1973 indførte til Forbundsrepublikken Tyskland, og som var fremstillet af tidligere oplagret smør og bestemt til fremstilling af finere bagværk.

De tyske toldmyndigheder tillod først, at disse produkter overgik til fri omsætning, efter at de nedsatte monetære udligningsbeløb var blevet betalt i medfør af artikel 20 i forordning nr. 1259/72. Men senere konstaterede de myndigheder, som udførte den i forordningens artikel 15 foreskrevne toldkontrol eller administrative kontrol, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at de omtvistede partier smørfedt, som Beljatzky havde videresolgt, var blevet anvendt som foreskrevet.

De tyske toldmyndigheder har derfor ved »meddelelse om ændring af afgift« af 21. maj 1974 krævet efterbetaling af et supplerende beløb svarende til forskellen mellem det fulde monetære udligningsbeløb, der normalt kan opkræves, og det nedsatte først opkrævede udligningsbeløb.

3. Da importørens administrative klage mod denne meddelelse om ændring af afgift forblev resultatløs, har firmaet anlagt sag ved Finanzgericht Düsseldorf. Denne ret, der mener

— dels, at den fortolkning af artikel 20 i den pågældende forordning ud fra det formål, der forfølges ved det i forordningen indførte system, logisk må føre til, at der tages hensyn til den endelige anvendelse af smørret, og at den indrømmede fordel bortfalder, hvis det viser sig, at smørret ikke er blevet anvendt efter sit lovlige formål,

— dels, at en streng fortolkning af de pågældende bestemmelser, som navnlig bør foretages, når det drejer sig om bestemmelser, der indeholder en begunstigende ordning, bør føre til, at der ved salg af smør eller smørfedt i den i ovennævnte forordnings artikel 20 forudsatte betydning kun forstås det grænseoverkridende salg, dvs. leverancen mellem eksportør og importør og ikke den samlede økonomiske proces, begyndende med salget af smørfedtet til den endelige købers endelige anvendelse af samme,

har ved kendelse af 18. juli 1978 udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål i medfør af EØF-traktatens artikel 177:

»1. Skal bestemmelsen i artikel 20 i forordning (EØF) nr. 1259/72 (EFT 1972 II, s. 539) fortolkes således, at den endelige bevilling af afgiftsnedsættelsen (nedsættelse af udligningsbeløbet) alene forudsætter et salg af varen i overensstemmelse med forordnings artikler 1-19, eller er det en

yderligere fourdsætning, at varen *anvendes* i overeensstemmelse med forordningen?

2. Såfremt spørgsmålets sidste led besvares bekræftende:

Kan der efterfølgende opkræves monetære udligningsbeløb alene i henhold til artikel 20?«

4. En kopi af forelæggelseskendelsen er indgået til Domstolen den 29. september 1978.

Firmaet Nicolai Beljatzky, repræsenteret af advokat J. Neumann, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin juridiske konsulent Peter Gilsdorf, bistået af Jörn Sack, medlem af Kommissionens juridiske tjeneste, har indgivet skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at henvise sagen til første afdeling i medfør af procesreglementets artikel 95 og at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

1. *Beljatzky* anfører først, at ifølge Domstolens dom i sag 44/76 (Eierkontor) er enhver ydelse af støtte og enhver opkrævning af afgift betinget af, at den endelige anvendelse er i overensstemmelse med det fastsatte formål i den i fællesskabsretten forudsatte betydning. Den foreliggende tvist adskiller sig dog i betydelig grad fra det af Domstolen pådømte tilfælde i ovennævnte sag.

Sagsøger lod den indførte vare undergive kontrol ved de tyske toldmyndigheder. Desuden blev der stillet sikkerhed. Ved frigivelsen af denne sikkerhed havde de tyske toldmyndigheder, der her handlede for Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, officielt konstateret, at sagsøger havde dokumenteret, at varen var blevet anvendt som foreskrevet. Det kan således ikke gøres gældende overfor firmaet, som det skete i sag 44/76, at det har henholdt sig til simple erklæringer og lignende tilkendegivelser fra Kommissionen.

Ifølge Beljatzky kan det i øvrigt forholde sig således, at afgørelsen af det retlige problem, som Finanzgericht har forelagt Domstolen, ikke er direkte nødvendig, for at denne ret kan træffe afgørelse i hovedsagen.

Hvad angår det andet spørgsmål, mener Beljatzky, at fællesskabsretten, og navnlig forordning nr. 1259/72, ikke indeholder nogen autonom regel, som tillader en senere eller yderligere opkrævning. Spørgsmålet om retsgrundlaget for denne opkrævning kan derfor kun afgøres efter national ret.

Under disse omstændigheder afstår firmaet fra at fremføre anbringender vedrørende afgørelsen af det første spørgsmål og foreslår, at det andet spørgsmål besvares benægtende.

2. *Kommissionen* anfører først med henblik på det første spørgsmål, at artikel 20 i forordning nr. 1259/72 ikke tillader den slutning, at et salg af varen under iagttagelse af bestemmelserne i forordningen er tilstrækkeligt til at indrømme en endelig nedsættelse af det monetære udligningsbeløb.

Ifølge Beljatzky har artikel 20 i forordning nr. 1259/72 utvivlsomt samme rækkevidde som artikel 20 i Kommissionens forordning nr. 232/75 af 30. januar 1975 (EFT L 24, 1975, s. 45), der udtrykkeligt bestemmer, at det ved de pågældende produkter drejer sig om dem, der »sælges i henhold til denne forordning«.

Det således definerede salg er ikke en velafgrænset transaktion i kæden af mulige retshandler, der løber fra interventionsorganets salg af smørret til dets anvendelse til fremstilling af bagværk. Det er ikke nødvendigvis et eksportsalg og er heller ikke en rent handelsmæssig transaktion, fordi det sker på betingelse af, at smørrets formålsbestemmelse respekteres. Endelig dækker begrebet salg her hele den økonomiske proces fra interventionsorganets salg af smørret og til dets endelige anvendelse.

Den fortolkning, hvorefter interventionsorganets salg — isoleret betragtet — skulle være tilstrækkeligt for den endelige nedsættelse af de monetære udligningsbeløb, uanset den senere anvendelse af smørfedtet udgør en egentlig opfordring til misbrug. Selv den licitationskøber af smør til nedsatte priser, der på forhånd har til hensigt at anvende det formålsstridigt, kan ved fortabelse af forarbejdningssikkerheden, der kun dækker forskellen mellem den nedsatte pris og den normale markedspris for smør, være sikker på kun at skulle betale et betydeligt lavere udligningsbeløb end det normale beløb. En sådan situation vil imidlertid medføre alvorlige forstyrrelser på smørmarkedet, som forordning nr. 1259/72 ifølge sine betragninger netop skal forhindre.

Kommissionens opfattelse bestyrkes desuden af ordlyden af andre fællesskabsretlige bestemmelser. De forskellige formuleringer af de forskellige forordninger om det samme emne beviser, at der ved fortolkningen ikke kan tillægges bestemmelsernes ordlyd nogen afgørende betydning. Det er tværtimod ordningens ånd og formål, som er afgørende for dens fortolkning og anvendelse. Et sådant kriterium medfører imidlertid, at artikel 20 i forordning nr. 1259/72 skal fortolkes således, at det monetære udligningsbeløb kun nedsættes på visse betingelser. I modsat fald ville det være umuligt at forhindre selv de groveste former for misbrug.

For denne fortolkning taler desuden den omstændighed, at produktet indtil sin endelige anvendelse er undergivet en toldkontrol eller en administrativ kontrol. Dersom denne kontrol viser, at varen er blevet anvendt formålsstridigt, må det være muligt at drage de nødvendige konsekvenser af denne omstændighed, ikke alene med henblik på forarbejdningssikkerheden, men også med henblik på de monetære udligningsbeløb. Da importøren har kendskab til denne stadige kontrol, kan han ikke gøre gældende, at han ikke har regnet med muligheden for en sådan efteropkrævning, og at hans tillid til, at nedsættelsen var endelig, er beskyttelsesværdig. Efteropkrævningen er ikke udelukket, blot fordi den formålsstridige anvendelse af smørret skyldes senere købere, idet en administrativ kontrol i modsat fald ville være unødvendig.

Ifølge Kommissionen har importøren desuden mulighed for (f.eks. gennem en kontraktklausul) at overvælte den efterfølgende opkrævning af det fulde monetære udligningsbeløb, som han er blevet forpligtet til at betale, på den køber, som

har anvendt varen formålsstridigt. Dersom importøren ikke gør brug af sådanne sikkerhedsforanstaltninger, handler han på egen risiko.

De principper, der gælder for monetære udligningsbeløb, er således de samme, der anvendes på fortabelse af forarbejdningssikkerheden, hvorom Domstolen allerede har fastslået, at licitationskøberen ikke kan gøre gældende, at varen er blevet anvendt formålsstridigt af andre end ham selv, nemlig af senere købere.

Kommissionen anfører vedrørende det *andet spørgsmål* — under hensyn til det argument, hvorefter hverken fællesskabsretten eller national ret indeholder noget retsgrundlag for efteropkrævning af monetære udligningsbeløb i tilfælde som det foreliggende — at spørgsmålet om retsgrundlaget for denne efteropkrævning principielt ikke alene opstår med henblik på artikel 20 i forordning nr. 1259/72. Hvis fællesskabsretten indeholder et egnet retsgrundlag, ville den nationale ret ikke længere spille nogen rolle i denne henseende.

Hvis man følger den af Kommissionen hævdede opfattelse, hvorefter artikel 20 i forordning nr. 1259/72 kun giver en midlertidig fordel med forbehold af, at smørret anvendes til de foreskrevne formål, vil det kunne konstateres, at retsgrundlaget for efteropkrævningen ikke findes i de bestemmelser, som giver den ovennævnte fordel, men i dem, der foreskriver de monetære udligningsbeløb, som normalt anvendes på indførslerne. I det foreliggende tilfælde drejer det sig om de på tidspunktet for indførselen gældende forordninger fra Kommissionen om fastsættelse af monetære udligningsbeløb. I denne henseende er det af betydning, at bestemmelserne ikke fastslår, at der kan anvendes et andet nedsat beløb end det monetære udligningsbeløb, der normalt anvendes på smør, der er genstand for de i forordningerne foreskrevne foranstaltninger, men derimod præciserer, at »beløbet multipliceres med en koefficient«. Dette betyder, at det normale monetære udligningsbeløb fortsat skal anvendes, og at det kun nedsættes (midlertidigt) ved hjælp af en koefficient. Hvis årsagen til nedsættelsen bortfalder, vil hele beløbet på ny automatisk finde anvendelse i henhold til reglen om, at en generel regel igen finder anvendelse, når en undtagelsesbestemmelse ophæves.

Det foreliggende tilfælde adskiller sig kun ved den omstændighed, at de normale monetære udligningsbeløb fortsat anvendes efter opfyldelsen af indførselsformaliteterne for varen og efter den faktiske opkrævning af det monetære udligningsbeløb. Men da nedsættelsen i sådanne tilfælde kun sker, fordi den pågældende forpligter sig til at anvende varerne på en bestemt måde, og da varerne er undergivet en kontrol, er det klart, at den pågældende transaktion ikke endeligt afsluttes ved opfyldelsen af indførselsformaliteterne.

Da fællesskabsretten således indeholder et retsgrundlag for efteropkrævningen af forskellen mellem det nedsatte og det fulde monetære udligningsbeløb, bliver enhver henvisning til nationale bestemmelser uden betydning.

Kommissionen foreslår derfor, at de forelagte spørgsmål besvares således:

1. Artikel 20 i forordning (EØF) nr. 1259/72 skal fortolkes således, at den kun indrømmer en nedsættelse af det monetære udligningsbeløb, såfremt varen anvendes i overensstemmelse med forordningen. Dette gælder også,

når varen videresælges af importøren i henhold til forordningens artikel 6, stk. 1, litra e) efter opfyldelse af toldformaliteterne.

2. Retsgrundlaget for opkrævningen af det fulde monetære udligningsbeløb, når varen ikke anvendes i overensstemmelse med forordningen, er de i Kommissionens forordninger om fastsættelse af monetære udligningsbeløb indeholdte bestemmelser.

III — Mundtlige forhandlinger

I retsmødet den 3. maj 1979 har firmaet Nicolai Beljatzky, repræsenteret af advokat J. Neumann, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af Jörn Sack, som befuldmægtiget, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i samme retsmøde.

Præmisser

1 Ved kendelse af 18. juli 1978, indgået til Domstolen den 29. september 1978, har Finanzgericht Düsseldorf i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning nr. 1259/72 af 16. juni 1972 om afsætning af smør til nedsatte priser til visse forarbejdningsvirksomheder inden for Fællesskabet (EFT 1972 II, s. 539).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en mellem Forbundsrepublikken Tysklands toldmyndigheder og en importør af smør hidrørende fra Belgien verserende retssag vedrørende anvendelsen af den i artikel 20 i forordning nr. 1259/72 indeholdte tariferingsordning på dette smør.

3 De tyske toldmyndigheder har for indførselen af denne vare — som i medfør af bestemmelserne i forordning nr. 1259/72 er fremstillet af tidligere oplagret smør og bestemt til fremstilling af finere bagværk — først opkrævet de i ovennævnte artikel 20 foreskrevne nedsatte monetære udligningsbeløb, men har derefter ved en meddelelse om ændring af afgiften for disse indførsler krævet efterbetaling af et beløb svarende til forskellen mellem disse nedsatte beløb og de beløb, der normalt anvendes uden for den ved forordning nr. 1259/72 indførte ordning.

4 De tyske myndigheder har begrundet denne efteropkrævning med, at det pågældende smør ikke er blevet anvendt som foreskrevet i den nævnte forordning, og derfor ikke giver ret til de ved denne bestemmelse fastsatte nedsatte udligningsbeløb, hvorfor der skal erlægges de monetære udligningsbeløb, der er foreskrevet for smør, som frit kan afsættes uden begrænsninger vedrørende anvendelsesformålet.

5 Sagsøgerne i hovedsagen, har bl.a. anført, at en sådan efteropkrævning mangler retsgrundlag, da fællesskabsretten, især forordning nr. 1259/72, ikke indeholder selvstændige regler, der, når varen ikke anvendes forskriftsmæssigt, hjemler efteropkrævning af forskellen mellem den normale sats og den nedsatte sats for de monetære udligningsbeløb, der oprindeligt blev anvendt på denne vare.

6 For at afklare dette problem har Finanzgericht Düsseldorf forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

»1. Skal bestemmelsen i artikel 20 i forordning (EØF) nr. 1259/72 (EFT 1972 II, s. 539) fortolkes således, at den endelige bevilling af afgiftsnedsættelsen (nedsættelse af udligningsbeløbet) alene forudsætter et salg af varen i overensstemmelse med forordningens artikler 1-19, eller er det en yderligere forudsætning, at varen *anvendes* i overensstemmelse med forordningen?

2. Såfremt spørgsmålets sidste led besvares bekræftende:

Kan der efterfølgende opkræves monetære udligningsbeløb alene i henhold til artikel 20?«

7 Da spørgsmålene er indbyrdes forbundne, vil de være at undersøge under ét.

8 Artikel 20 i Kommissionens forordning nr. 1259/72 bestemmer i stk. 1:

»De udligningsbeløb, der finder anvendelse på smør, smørfedt samt smørfedt med tilsætning af sukker ... er med hensyn til smørandelen lig med de udligningsbeløb, der er fastsat i medfør af forordning (EØF) nr. 974/71, multipliceret med koefficienten 0,3.«

Denne bestemmelse skal ikke alene fortolkes inden for rammerne af forordning nr. 1259/72, men også ud fra de almindelige regler vedrørende ordningen med monetære udligningsbeløb.

9 Forordning nr. 1259/72 indfører konjunkturpolitiske foranstaltninger til fremme af afsætningen af oplagret smør, hvis lange oplagringsperiode medfører store omkostninger for interventionsorganerne inden for landbrugssektoren. Forordningen letter denne afsætning, idet den — ved en ordning med løbende licitation — foreskriver, at de nævnte interventionsorganer kan sælge oplagret smør til nedsat pris til forarbejdningsvirksomheder inden for Fællesskabet, idet licitationskøberen forpligter sig til at forarbejde det købte smør til smørfedt med den i artikel 6, stk. 1, litra b) fastsatte sammensætning, og til kun at anvende smørret til fremstilling af produkter henhørende under position 19.08 i den fælles toldtarif, eller at drage omsorg for en sådan anvendelse. For at sikre, at det således afsatte smør anvendes forskriftsmæssigt og ikke afsættes frit, indeholder forordningen en kontrolordning, hvorefter der bl.a. skal stilles en forarbejdningssikkerhed, som frigives på de i forordningens artikler 18 og 19 fastsatte betingelser.

10 Anvendelsen af en justeringskoefficient efter artikel 20 i denne forordning — der medfører, at der på oplagret smør, som sælges på de ovennævnte betingelser, anvendes monetære udligningsbeløb, der er betydeligt lavere end normalt foreskrevet for smør i henhold til forordning nr. 974/71 — er ikke omfattet af de nævnte foranstaltninger til fremme af tildeling og afsætning af oplagret smør, men falder ind under de almindelige regler, som er fastsat ved Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 (EFT 1971 I, s. 231).

11 Det fremgår af disse regler, især af forordningens artikel 2, at fastsættelsen af monetære udligningsbeløb bl.a. er baseret på priserne for de pågældende produkter. Den næstsidste betragtning til forordning nr. 1259/72, i hvilken det hedder, at »med hensyn til de udligningsbeløb, der er fastsat i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971 ... bør værdien af de pågældende produkter tages i betragtning«, henviser klart til det til grund for denne regel liggende princip, hvorefter de monetære udligningsbeløb skal tilpasses den pris for de pågældende produkter, der er udtryk for deres handelsværdi.

12 Til gennemførelse af denne forordning bestemmer artikel 20 i forordning nr. 1259/72, at der for det i forordningens artikel 6, stk. 1 omhandlede smør og smørfedt skal anvendes et nedsat monetært udligningsbeløb, fordi dets handelsværdi — når henses til de begrænsninger, som rammer afsætningen af dette produkt — og dermed dets pris bliver tilsvarende forringet.

13 Efteropkrævningen af forskellen mellem de nedsatte og de normale udligningsbeløb, som foretages af de kompetente toldmyndigheder, når de pågældende produkter enten slet ikke, eller ikke inden for de ved artikel 6 i forordning nr. 1259/72 fastsatte frister er blevet anvendt efter det foreskrevne formål, er i overensstemmelse med dette princip. For så vidt som importøren ikke inden for disse frister har fremlagt bevis for, at varen er blevet anvendt efter det bestemmelsesformål, som er en forudsætning for nedsættelsen af de monetære udligningsbeløb, kan denne vare nemlig ikke anses for at have den kontraktmæssige værdi, som den tillægges på grundlag af den i forordning nr. 1259/72 nævnte mindstesalgspris, men skal betragtes som smør, der er afsat til den normale markedspris. I så fald tilkommer det de kompetente toldmyndigheder i medfør af Rådets forordning nr. 974/71 at anvende de udligningsbeløb, der er foreskrevet for smør, som er afsat til denne pris, og derfor at efteropkræve forskellen mellem de normale og de oprindeligt opkrævede nedsatte udligningsbeløb. Denne efteropkrævning, der foretages på grundlag af markedsprisen for de pågældende produkter, har sit retsgrundlag i de almindelige regler, der gælder for anvendelsen af monetære udligningsbeløb.

14 Af disse grunde vil de forelagte spørgsmål være at besvare således, at den endelige anvendelse af de i artikel 20 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1259/72 af 16. juni 1972 foreskrevne nedsatte udligningsbeløb forudsætter, at den pågældende vare — især når henses til dens anvendelsesformål — har den nedsatte værdi, som den tillægges i henhold til forordning nr. 1259/72. Såfremt importøren ikke inden for den i artikel 6, stk. 1, litra c) og stykke 2 i forordning nr. 1259/72 foreskrevne frist har fremlagt bevis for, at varen er blevet anvendt til det formål, som er en forudsætning for nedsættelsen af udligningsbeløbene, er den efterfølgende opkrævning af disse hjemlet i de almindelige regler vedrørende ordningen med monetære udligningsbeløb som indført ved Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971.

Vedrørende sagsomkostningerne

15 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Finanzgericht Düsseldorf ved kendelse af 18. juli 1978, for ret:

Den endelige anvendelse af de i artikel 20 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1259/72 af 16. juni 1972 foreskrevne nedsatte udligningsbeløb forudsætter, at den pågældende vare — især når henses til dens anvendelsesformål — har den nedsatte værdi, som den tillægges i henhold til forordning nr. 1259/72. Såfremt importøren ikke inden for den i artikel 6, stk. 1, litra c) og stykke 2 i forordning nr. 1259/72 foreskrevne frist har fremlagt bevis for, at varen er blevet anvendt til det formål, som er en forudsætning for nedsættelsen af udligningsbeløbene, er den efterfølgende opkrævning af disse hjemlet i de almindelige regler vedrørende ordningen med monetære udligningsbeløb som indført ved Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971.

Mertens de Wilmars O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. juni 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Formand for første afdeling